

Ο ΣΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

Της Ευαγγελίας Κανόνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΑΙΔΙ
- B) ΠΑΤΕΡΑΣ
- Γ) ΜΗΤΕΡΑ

Σκηνικό

Χωριό. Στη σάλα του σπιτιού στο χωριό νωρίς το πρωί είναι μαζεμένοι στο τραπέζι η μητέρα και ο πατέρας, όταν εμφανίζεται το παιδί.

ΠΑΙΔΙ: (διστακτικά)

Πατέρα, θέλω να πάω στο σχολείο, είμαι 12 χρονών και δεν ξέρω να διαβάσω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (θυμωμένος)

Αυτό ξέχασέ το! Εσύ δεν είσαι για γράμματα. Εσύ θα αναλάβεις τα χωράφια μαζί μου, διότι χρειάζομαι βοήθεια...

ΜΗΤΕΡΑ: (αποφασισμένη απαντά στον άντρα)

Πάντα συμφωνώ μαζί σου και είμαι πάντα δίπλα σου σε όλα. Αυτήν όμως τη στιγμή, δυστυχώς θα διαφωνήσω. Το "παιδί" πρέπει να πάει σχολείο. Έχει δικαίωμα στη μόρφωση. Θα έρθω εγώ στα χωράφια να σε βοηθήσω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (αρκετά θυμωμένος, σηκώνεται όρθιος, βαράει το χέρι του στο τραπέζι)

Όχι! Το παιδί δεν έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση εφόσον είμαστε διαφορετική φυλή από τους άλλους. Ο πατέρας του παιδιού είναι αγρότης και το κράτος δεν του το επιτρέπει.

ΜΗΤΕΡΑ: (με έντονη φωνή απαντά)

Πρέπει να σεβόμαστε τη διαφορετικότητα. Αν το ξεκινήσουμε εμείς θα παρακινήσουμε και τον υπόλοιπο κόσμο να τους σέβεται όλους.

(Οι γονείς τσακώνονται με έντονη φωνή. Το παιδί σηκώνεται νευριασμένο και κλαίγοντας φωνάζει πάνω από τις φωνές των γονιών του, έτοιμο να φύγει από τη σάλα και να πάει στο δωμάτιο του/της.)

ΠΑΙΔΙ:

Αν είμαι εγώ το πρόβλημα, δεν χρειάζεται, να μαλώνετε άλλο. Θα μείνω αγράμματος/τη για μια ζωή. Να ξέρετε όμως, ότι δεν είναι καθόλου ωραίο αυτό που γίνεται σε αυτή τη χώρα.

ΜΗΤΕΡΑ: (με υψηλότερη φωνή απευθύνεται στο παιδί)

Όχι! Μη τα παρατάς τόσο εύκολα. Πρέπει οπωσδήποτε να μορφωθείς. Θα βρούμε κάποιο τρόπο να μάθεις να διαβάζεις, να γράφεις και να μιλάς ορθά ελληνικά.

ΠΑΙΔΙ:

Ευχαριστώ πολύ μαμά! Ο μπαμπάς δεν συμφωνεί και εφόσον έχει τον πρώτο λόγο δεν μπορεί να μη γίνει το δικό του. Δεν θα με δεχτούν στα σχολεία. Άμα δε δεχτεί κάποιο σχολείο θα με κοροϊδεύουν όλα τα παιδιά!

(Ο μπαμπάς κάθεται και συνεχίζει το φαγητό του γιατί είναι πολύ νευριασμένος)

ΜΗΤΕΡΑ:

Δεν μας νοιάζει η γνώμη των άλλων. Δεν πρέπει να μας επηρεάζει κανενός η γνώμη. Ο καθένας έχει την προσωπική του άποψη για το χαρακτήρα του και την εμφάνισή του.

ΠΑΙΔΙ:

Έχεις δίκιο, αλλά εγώ δεν θα μπορώ να το διαχειριστώ σωστά και φοβάμαι πολύ.

ΜΗΤΕΡΑ:

Δεν πρέπει να το έχεις αυτό και να το κάνεις αυτό στον εαυτό σου, διότι το άγχος, ο φόβος και η στεναχώρια θα σε καταβάλλουν πολύ και στο μέλλον. Θα τα βρεις μπροστά σου σε σημείο που δεν θα μπορείς να το διορθώσεις.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (νευριασμένος και φωνάζει)

Τι είναι αυτά που λες στο παιδί; Το τρομάζεις από τόσο μικρό, σε σημείο που στο μέλλον θα φοβάται να κυκλοφορήσει. Αν το πάρω μαζί μου στα χωράφια θα δουλεύουμε παρέα, θα έχουμε πιο γρήγορα και πιο πολύ εμπόριο και θα του χρησιμεύσει και όταν μεγαλώσει.

ΜΗΤΕΡΑ:

Μωρέ τι μας λες; Δηλαδή να σου πω, μας λες ότι το παιδί από τα 12 του, θα αρχίσει να δουλεύει; Το παιδί πρέπει να ζήσει την ηλικία του τώρα που μπορεί. Αν αρχίσει από τώρα την εργασία... πάνε τα παιδικά του χρόνια. Θα το καταστρέψεις.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Θες να μας πεις δηλαδή ότι πάλι έχω άδικο κι εσύ δίκιο. Δεν θα σου περάσει όμως. Γιατί εδώ που τα λέμε, αν πάει σχολείο θα έχει ένα σορό μαθήματα. Δεν θα προλαβαίνει ούτε να παίξει, ούτε να ξεκουράζεται. Δεν θα προλαβαίνει τίποτα να κάνει. Όλη του τη ζωή θα την περνάει πάνω από ένα βιβλίο. Θα τα κάνει όλα με τόση πίεση, βιασύνη, άγχος και κούραση χωρίς να του βγουν σε κάτι χρήσιμο. Δεν θα του χρειαστούν πουθενά, ενώ η γεωργία του χρησιμεύει.

ΜΗΤΕΡΑ:

Νομίζεις ότι η γνώση δεν χρησιμεύει; Για να καταλάβω δηλαδή, εσύ μικρός δεν πήγες σχολείο;

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Πήγα, αλλά...

(τον διακόπτει η μητέρα)

ΜΗΤΕΡΑ:
Αλλά; Πως ξέρεις γράμματα, ανάγνωση και να μιλάς σωστά;

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Βλέπεις να μου χρησιμεύουν; Εγώ ασχολούμαι με την καλλιέργεια και έχω γίνει εξπέρ!

ΜΗΤΕΡΑ:
Και νομίζεις ότι όλοι θα γίνουν γεωργοί όπως εσύ; Δεν θες να εξελιχθεί λίγο η πολιτεία;
ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ, ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ. ΔΕΝ ΘΑ
ΤΟΥΣ ΠΕΙΣ ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΝ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΣΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΕΣΥ, ΑΣΧΟΛΕΙΣΑΙ
ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ.

ΠΑΤΕΡΑΣ:
Αυτές οι καλλιέργειες είναι που φέρνουν τα λεφτά στο σπίτι και μας τρέφουν.

ΜΗΤΕΡΑ:
Ναι ε; Εγώ δηλαδή τι κάνω; Δουλεύω κάθε μέρα από το πρωί μέχρι το βράδυ και κάνω και δουλειές στο σπίτι. Αν δεν ήμουν εγώ εδώ μέσα το σπίτι θα είχε γεμίσει ποντίκια και σκουλήκια. **(η μητέρα σηδιάζει)**

ΠΑΙΔΙ:
Καλά, μην τσακώνεστε άλλο. Θα κάνω ότι είστε εσείς ευχαριστημένοι, γιατί αλλιώς θα τσακώνεστε όλη την ώρα.

ΜΗΤΕΡΑ:
Όχι αγάπη μου, δεν τσακωνόμαστε, απλά όπως όλοι οι μεγάλοι, έχουμε κάποιες διαφωνίες μεταξύ μας.

ΠΑΙΔΙ:
Μαμά, μη κοροϊδεύεις πλέον. Είμαι μεγάλος/η και μπορώ να τα ξέρω όλα. Λοιπόν, άντε πείτε μου τι σας ευχαριστεί;

ΜΗΤΕΡΑ:
Εμένα μη με ρωτάς. Ο μπαμπάς σου διαφωνεί. Πράγμα που εμένα μου φαίνεται παράλογο.

ΠΑΙΔΙ:
Ωραία. Μπαμπά, εσένα τι σε ικανοποιεί;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ότι πει η μαμά!

ΜΗΤΕΡΑ:

Θα πας σχολείο. Όχι επειδή το θέλω εγώ. Επειδή πρέπει.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Και γιατί να μην έρθει στα χωράφια;

ΜΗΤΕΡΑ:

Μην το ξαναπούμε αυτό. Θα γίνουμε κουραστικοί.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Και εδώ που τα λέμε, και κυρίως εσύ τα λες τόσο ωραία που θα πάει σχολείο; Σε ποιο σχολείο θα πάει;

ΜΗΤΕΡΑ:

Θα βρούμε! Σε περίπτωση που δεν βρούμε, που θα βρούμε, αλλά ας το σκεφτούμε κι αλλιώς, θα κάνει ιδιαίτερα με έναν δάσκαλο.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Έξοδα, υποχρεώσεις, περισσότερες απαιτήσεις στο παιδί...

ΜΗΤΕΡΑ:

Ναι, ενώ αν το πάρεις στα χωράφια δεν θα τα έχει όλα αυτά... **(ειρωνικά) ΑΣΕ ΜΑΣ ΜΩΡΕ (νευριασμένη)**

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Στα χωράφια όμως θα γίνει πιο δημιουργικός/ή.

ΜΗΤΕΡΑ:

Τέλος πάντων, κάνε ότι θες. Εγώ δεν βγάζω άκρη. Να ξέρεις όμως ότι είμαι κάθετη στο να πάει σχολείο.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Καλά, ότι πεις. Θα πάει σχολείο, αλλά αν δούμε ότι πάει κάτι λάθος, θα σταματήσει. Σύμφωνοι;

ΜΗΤΕΡΑ-ΠΑΙΔΙ:

ΝΑΙΙΙΙΙ!!!!

ΠΑΙΔΙ:

Ευχαριστώ πολύ!!

(αποχωρούν όλοι από τη σκηνή. Η μαμά με το παιδί χαρούμενοι, ενώ ο μπαμπάς νευριασμένος και καταπιεσμένος)

ΤΕΛΟΣ